

SCARLETT ST. CLAIR

DOTEK
TEMNOTY

Přeložila Tereza Škařupová

COO
BOO

Dotek temnoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Scarlett St. Clair
Dotek temnoty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOTEK TEMNOTY

SCARLETT
ST. CLAIR

COO

BOO

Přeložila Tereza Škařupová

A TOUCH OF DARKNESS

Copyright © 2019 by Scarlett St. Clair

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation © Tereza Škařupová, 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-890-9 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-7661-891-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-892-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-893-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

VĚNOVÁNÍ

Ashley Elizabeth Steeleové

&

Molly Kathleen McCoolové

Děkuji za Vaši lásku.

NEJLEPŠÍ KAMARÁDKY NAVŽDYCKY.

KAPITOLA I – NARCISY

Persefona seděla na sluníčku.

V Kafárně si vybrala své obvyklé místo u venkovního stolu, od kterého měla výhled na rušnou pěší zónu. Cestu lemovaly stromy poskytující stín a truhlíky překypující fialovými astrami a růžovými a bílými tařicovkami. Sladký a vlhký vzduch občas profoukl jemný vánek vonící po jaru.

Byl to dokonalý den, a i když se sem Persefona přišla učit, nedokázala se soustředit, protože její pohled přitahovaly narcisky v úzké váze položené na stole. Byla to skromná kytička tvořená jen dvěma třemi útlými stonky a okvětní lístky byly suché, hnědé a zkroucené jako prsty mrtvol.

Narcisy byly květinou a symbolem Háda, boha mrtvých. Častěji než stoly zdobily rakve. Že je měli v Kafárně, nejspíš znamenalo, že majitel drží smutek, což bylo jediné období v životě smrtelníků, kdy boha podsvětí uctívali.

Persefona odjakživa přemítala, co si o tom Hádes myslí a zda mu na tom záleží. Koneckonců byl víc než pouhým králem podsvětí. Jakožto nejmajetnější z bohů si vysloužil titul Boháč a peníze investoval do jedněch z nejpoulnějších klubů v Novém Řecku – nebyly to ale jen tak ledajaké kluby. Šlo o elitní hazardní douputa. Říkalo se, že Hádes dobrou sázkou nepohrdne a jen vzácně svolí, aby člověk vsadil něco menšího než vlastní duši.

Persefona se toho o klubech hodně doslechla od spolužáků z univerzity a od matky, která svou nelibost k Hádovi a jeho podnikům dávala často a hlasitě najevo.

„Bere na sebe roli loutkáře,“ hubovala Demeter. *„Rozhoduje o osudu jiných, jako by snad sám byl jednou z Moir. Měl by se za sebe stydět.“*

Persefona v žádném z Hádových klubů nikdy nebyla, musela ale přiznat, že jí lidé, kteří do nich chodí, a bůh, který je vlastní, zajímají. Co lidi přimělo vsadit duši? Byla to touha po penězích, lásce nebo bohatství?

A co to vypovídalo o Hádovi? Že měl všechno bohatství světa a stejně usiloval pouze o to, aby své panství rozšířil, místo aby pomohl lidem?

To ale byly otázky na jindy.

Persefona před sebou měla práci.

Odvrátila oči od narcisů a zaměřila se na svůj laptop. Byl čtvrtek a před hodinou jí skončila škola. Jako obvykle si objednala vanilkové latté a potřebovala dokončit vědecký článek, aby se mohla soustředit na stáž v *Novoathénském deníku*, předním zpravodajském plátku v Nových Athénách. Zítra ji čekal první den, a pokud všechno půjde dobře, bude mít za šest měsíců, až odpromuje, práci.

Moc chtěla dokázat, že na to má.

Stáž měla absolvovat na šedesátém patře Akropole, což byla díky svým sto jedna patřům nejvyšší budova a dominanta Nových Athén. Jednou z prvních věcí, které Persefona po přistěhování udělala, bylo to, že výtahem vyjela do nejvyššího patra, ze kterého byla vyhlídka na celé město. Bylo vším, co si představovala – krásné, obrovské a vzrušující. Jen těžko mohla uvěřit, že tam o čtyři roky později bude kvůli práci chodit skoro každý den.

Persefonin mobil na stole zabzučel a upoutal tak její pozornost. Přišla jí zpráva od nejlepší kamarádky Lexy Siderisové. Když se přistěhovala do Nových Athén, právě s Lexou se spřátelila jako první. Na hodině se otočila k Persefoně a zeptala se jí, jestli by s ní nechtěla být ve dvojici na laborky. Od té doby byly nerozlučné. Persefonu přitahovalo, jaká je Lexa drsňačka – kůži jí zdobilo tetování, vlasy měla temné jako noc a zbožňovala bohyni čarodějnictví Hekaté.

Kde jsi?

Persefona odpověděla: *V Kafárně.*

Proč? Musíme to jít oslavit!

Persefona se usmála. Od té doby, co Lexe před dvěma týdny prozradila, že se na stáž dostala, ji neustále uháněla, aby to šly zapít. Persefoně se tuhle akci podařilo odložit, rychle jí ale docházely výmluvy a Lexa to věděla.

Vždyť já oslavuju, odpověděla jí Persefona. *Vanilkovým latté.*

Ne kávou. Alkoholem. Panáky. Ty + já. Dneska večer.

Než stihla Persefona odpovědět, přišla k ní servírka držící podnos s horkým latté. Persefona sem chodila dost často na to, aby věděla, že je zde dívka stejně nová jako ty narcisy.

Vlasy měla spletené do dvou copů a tmavé oči orámované hustými řasami.

Dívka se usmála a zeptala: „Vanilkové latté?“

„Ano,“ přitakala Persefona.

Servírka položila hrnek na stůl a pak si podnos zastrčila pod paži.

„Budete si přát ještě něco?“

Persefona se dívce podívala do očí. „Myslíte, že má lord Hádes smysl pro humor?“

Ta otázka nebyla myšlena vážně a Persefoně přišla docela vtipná, dívka ale vytřeštila oči a odpověděla: „Nevím, co tím myslíte.“

Ta situace jí byla očividně nepříjemná, nejspíš se jí nelíbilo slyšet Hádovo jméno. Většina lidí se vyhýbala tomu ho vyslovit, nebo mu říkali *Aidoneus*, aby k sobě nepřitáhli jeho pozornost, Persefona se ale nebála. Možná to mělo co do činění s tím, že ona sama byla bohyně.

„Myslím, že musí mít smysl pro humor,“ vysvětlila. „Narcisy jsou symbolem jara a znovuzrození,“ máchla prsty nad zvadlými okvětními lístky. Když už, tak by ta květina měla být jejím symbolem. „Proč by si je jinak nárokoval?“

Persefona zírala na dívku tak dlouho, až se začervenala. Vykoktala: „D-dejte mi vědět, kdybyste cokoli potřebovala.“

Sklopila hlavu a dala se znovu do práce.

Předtím, než se latté napila, si ho Persefona vyfotila a fotku poslala Lexe.

Do uší si dala sluchátka a rozložila si před sebe diář. Měla ráda vše zorganizované a ještě víc jí vyhovovalo, když byla zaneprázdněná. Týdny měla nabité – v pondělí, ve středu a ve čtvrtek chodila do školy a až tři hodiny denně věnovala

stáží. Čím víc toho měla na práci, tím jednodušeji se mohla vymluvit, proč se nemůže vrátit domů do Olympie na návštěvu za matkou.

Příští týden před sebou měla test z historie a na tomtéž předmětu musela odevzdat i seminární práci. Těžkou hlavu si s tím ale nedělala. Historie patřila mezi její nejoblíbenější předměty. Zrovna probírali Velký sestup. Tak se nazýval den, kdy bohové přišli na Zem. A Velkou válku, hrozně krvavé bitvy, které následovaly.

Netrvalo dlouho, než se Persefona zcela ponořila do výzkumu a psaní. Právě četla práci učence, který tvrdil, že Hádoovo rozhodnutí vzkřísit hrdiny Dia a Athény bylo rozhodujícím faktorem závěrečné bitvy, když jí počítač zaklaply dvě ruce s pěstěnými nehty. Nadskočila a vzhledla do páru uhrančivě modrých očí zasazených do oválného obličje, který rámovaly husté černé vlasy.

„Hádej. Co.“

Persefona si vytáhla sluchátka. „Lexo, co tu děláš?“

„Šla jsem domů ze školy a řekla jsem si, že za tebou zaskočím a povím ti parádní novinku!“

Pohupovala se na špičkách a její modročerné vlasy se houply s ní.

„Jakou novinku?“

„Dostala jsem nás do Nikdynoci!“ Lexa téměř nezvládala udržet hlas na uzdě. Při zmínce slavného klubu se po nich několik lidí otočilo a zíralo na ně.

„Pšt!“ přikázala jí Persefona. „Chceš, aby nás někdo zabil?“

„Nebud' směšná.“ Lexa obrátila oči v sloup, hlas ale ztišila. Do Nikdynoci se nedalo jen tak dostat. Byla na ni tříměsíční čekací listina a Persefona věděla proč.

Nikdynoc vlastnil Hádes.

Většina podniků vlastněná bohy byla šíleně populární. Dionýsova řada vín se vyprodala během pár vteřin a šuška-
lo se, že obsahují ambrózií. Navíc bylo nadmíru běžné, že
smrtníci, kteří tohoto nektaru vypili příliš, končili v pod-
světí.

Po Afroditiných designových šatech byla taková poptáv-
ka, že kvůli nim před pár měsíci jedna dívka zabýjela. Pro-
běhl dokonce i soud.

A s Nikdynocí to nebylo jiné.

„Jak se ti povedlo dostat se na seznam?“ podivila se Per-
sefona.

„Jeden kluk z mojí stáže nemůže jít. Na čekačce byl dva
roky. To je ale klika, co? Já. A ty. Dnešní noc strávíme v Ni-
kdynoci!“

„Nemůžu.“

Lexa svésila ramena. „Ale no tak, Persefono. Dostala jsem
nás do Nikdynoci! Nechci jít sama!“

„Vem s sebou Iris.“

„Já chci vzít *tebe*. Vždyť máme oslavovat. A navíc, tohle
patří k tomu, co by měl člověk na vysoké zažít!“

Persefona si byla docela jistá, že Demeter by to tak nevi-
děla. Ještě než šla do Nových Athén studovat na univerzitu,
slíbila matce několik věcí včetně toho, že se od bohů bude
držet dál.

Je pravda, že většinu slibů nedodržela. V polovině prvního
semestru změnila své zaměření z botaniky na žurnalistiku.
Nikdy nezapomene na to, jak strnule se matka usmála nebo
jak skrze zaťaté zuby ucedila ,to je tedy nádhera‘, když zjis-
tila pravdu. Persefona sice vyhrála bitvu, Demeter jí ale vy-

hlásila válku. Kamkoli následujícího dne šla, tam ji pronásledovaly Demeteřiny nymfy.

Jenže studium botaniky nebylo ani zdaleka tak důležité jako držet se dál od bohů, jelikož bohové neměli o Persefonině existenci ani tušení.

Že má Demeter dceru, sice věděli, u dvora v Olympii ale představena nikdy nebyla. Rozhodně netušili, že se vydává za smrtelnici. Persefona si nebyla jistá, jak by na takovou skutečnost bohové zareagovali, ale dokázala si živě představit, jak by reagoval zbytek světa, a hezké by to nebylo. Měli by novou bohyni, kterou by mohli studovat a zkoumat. Nemohla by už jen tak být – ztratila by svobodu, kterou teprve před nedávnem získala, a o to zájem neměla.

Persefona se se svou matkou často neshodla, dokonce i ona však věděla, že obyčejný život smrtelnice je pro ni to nejlepší. Nebyla jako ostatní bohové a bohyně.

„Fakt se musím učit a napsat seminárku, Lexo. Navíc zítra začínám na stáži.“

Byla odhodlaná udělat dobrý první dojem, čehož by s kovovinou nebo nevyspalá vážně nedosáhla.

„Však ses učila!“

Lexa máchla rukou k jejímu počítači a hromádce poznámek na stole. Ve skutečnosti ale Persefona studovala jediné květinu před sebou a přemítala nad bohem mrtvých.

„A obě moc dobře víme, že tu seminárku už máš napsanou, jsi jenom puntičkářka.“

Persefoně se po tvářích rozlil rumělec. No a co, jestli to byla pravda? Škola byla první a jedinou věcí, ve které byla dobrá.

„Persefono, *prosím!* Domů půjdeme brzo, ať si máš čas odpočinout.“

„Co asi tak budu v Nikdynoci dělat, Lex?“

„Tancovat! Pít! Líbat se! Třeba si o něco zahraješ? Nevím, ale není na tom právě tohle zábava?“

Persefona znovu zčervenala a odvrátila zrak. Narcisy jako by jí pohled oplácely a zrcadlily všechna její selhání. Žádného kluka nikdy nepolíbila. S muži přišla do kontaktu až na vysoké a držela si od nich odstup, hlavně kvůli obavě, že se zjeví její matka a rozdrtí je na padrtě.

Nijak to nezveličovala. Demeter ji před muži vždy varovala.

„*Pro bohy představuješ jednu ze dvou věcí,*“ řekla Persefoně, když byla velmi mladá, „*bud' hru o moc, nebo něco na hraní.*“

„*Musíš se plést, matko. Bohové milují. Několik z nich se vzalo.*“

Demeter se rozesmála. „*Bohové sňatky uzavírají kvůli moci, kvítku.*“

Když Persefona dospěla, uvědomila si, že matka měla pravdu. Žádný z bohů a bohyň, kteří se vzali, se doopravdy nemilovali a většinu času trávili tím, že se podváděli a pak se za tu zradu chtěli co nejvíc pomstít.

Což znamenalo, že Persefona zemře jako panna, protože jí Demeter jasně přikázala, že i na smrtelníky si má nechat zadržet chuť.

„Vždyt'... *stárnou,*“ prohlásila znechuceně.

Persefona se s matkou rozhodla nepřít o tom, že když jde o pravou lásku, na věku nezáleží, protože si uvědomila, že její matka na lásku nevěří.

Alespoň ne na lásku milostnou.

„Já... nemám co na sebe,“ pokusila se Persefona chabě vymluvit.

„Můžeš si půjčit cokoli ode mě. Dokonce tě i učesu a nalíčím. Prosím, Persefono.“

Našpulila rty a zvážila to.

Musela by se proplížit kolem nymf, které matka nastrčila kolem jejich bytu, a zesílit svůj přelud, což by způsobilo problémy. Demeter by chtěla vědět, proč Persefona najednou potřebuje více magie. Na druhou stranu by to ale mohla svést na stáž a na to, že se tam musí víc maskovat.

Bez přeludu by Persefona o anonymitu přišla, jelikož bohové měli jeden očividný znak, který prozrazoval jejich božskou podstatu, a to rohy. Persefoniny bílé rohy se ve spirálách kroutily k nebi jako ty, kterými se pyšní kudu velký, a i když její obvyklý přelud před smrtelníky nikdy neselhal, nebyla si tak docela jistá, zda by fungoval na boha tak mocného, jako je Hádés.

„Nechci se setkat s Hádem,“ řekla nakonec.

Ta slova jí na jazyku chutnala hořce, protože nebyla pravdivá. Blíže pravdě by bylo, že v ní Hádés a jeho svět vzbuzoval zvědavost. Jeho nepostižitelnost jí přišla zajímavá a sázky, které uzavíral se smrtelníky, naopak otřesné. Bůh mrtvých představoval vše, čím ona nebyla – něco temného a lákavého.

Lákavého, protože pro ni byl záhadou a záhady představovaly dobrodružství – přesně po tom Persefona doopravdy prahla. Možná to bylo novinářkou v ní samé, ale ráda by se ho zeptala na pár otázek.

„Hádés tam nebude,“ odpověděla Lexa, „bohové svoje podniky nikdy nevedou osobně!“

Měla pravdu a pro Háda to nejspíš platilo o to víc. Všeobecně se o něm vědělo, že dává přednost hluboké temnotě podsvětí.

Lexa Persefonu jeden dlouhý okamžik upřeně pozorovala a pak se k ní přes stůl znovu naklonila.

„Jde o tvoji mámu?“ zeptala se polohlasně.

Persefona na kamarádku chvilku překvapeně zírala. O matce nemluvila. Usoudila, že čím méně toho o ní zmíní, tím méně otázek bude muset zodpovídat a tím méně bude muset lhát.

„Jak jsi to věděla?“ Žádná jiná odpověď Persefonu nena-
padla.

Lexa pokrčila rameny. „No, nikdy o ní nemluvíš a před pár týdny se stavila v našem bytě, když jsi byla ve škole.“

„Cože?“ Persefoně poklesla brada. O téhle návštěvě slyšela poprvé. „Co říkala? Proč ses mi o tom nezmínila?“

Lexa zvedla na obranu ruce. „Tak jo, zaprvé, tvoje mamka je děsivá. Teda, krásná je stejně jako ty, ale,“ Lexa se zarazila a otrásla se, „je studená jak led. Zadruhé, nakázala mi, ať ti to neříkám.“

„A tys ji poslechla?“

„No, jo. Tak nějak jsem si myslela, že se ti o tom zmíní sama. Povídala, že tě chtěla překvapit, když tě ale nezastihla doma, tak že ti prostě zavolá.“

Persefona obrátila oči v sloup. Demeter jí nezavolala. Nej-
spíš proto, že tam šla něco hledat.

„Byla uvnitř?“

„Chtěla vidět tvůj pokoj.“

„Sakra.“ Persefona si uvědomila, že bude muset zkontrolo-
vat všechna zrcadla. Bylo možné, že je matka očarovala, aby
ji mohla kontrolovat.

„Každopádně jsem měla pocit, že má... ochranářský sklo-
ny.“

To bylo zlehčení roku. Demeter měla takové ochranářské
sklony, že Persefona po osmnáct let svého života nepřišla
s okolním světem prakticky vůbec do kontaktu.

„Jo, je to kráva.“

Lexa pobaveně zvedla obočí.

„To říkáš ty, ne já.“ Odmlčela se a pak se začala vykrucovat. „Chceš si o tom promluvit?“

„Ne,“ odpověděla. Vylévání srdíčka by Persefoně náladu nezlepšilo – výlet do Nikdynoci ale možná ano. Usmála se. „Ale dneska večer s tebou půjdu.“

Zítřka toho rozhodnutí nejspíš bude litovat, zvláště jestli na to přijde máma, ale zrovna teď se cítila vzpurně, a jak by se matce mohla lépe vzepřít než vyrazit do klubu jejího nejneoblíbenějšího boha?

„Vážně?“ Lexa zatleskala. „U všech bohů, my si to tak užijem, Persefono!“ Lexa vyskočila na nohy. „Musíme se začít chystat!“

„Jsou teprve tři.“

„Ehm, přesně tak.“ Lexa se zatahala za dlouhé tmavé vlasy. „Vlasy mám v příšerném stavu. Upravit je trvá celou věčnost a teď navíc kromě toho potřebuju učesat a namalovat i tebe. Musíme začít hned!“

Persefona ani pohybem nenaznačila, že by se zvedala k odchodu.

„Za chvílku tě doženu,“ prohlásila. „Slibuju.“

Lexa se usmála. „Díky, Persefono. Bude to super. Uvidíš.“ Objala ji a prakticky odtančila po ulici.

Persefoně hrál na tváři úsměv, když sledovala, jak jí Lexa mizí z dohledu. V tom okamžiku se vrátila servírka a natáhla se po Persefonině hrnku, aby ho mohla odnést. Bohynina ruka vystřelila a pevně sevřela dívčino zápěstí.

„Jestli budeš matku informovat o čemkoli jiném, než ti řeknu já, zabiju tě.“

Byla to ta samá dívka, co ji obsluhovala předtím, s roztomilými copánky a tmavýma očima, pod přeludem vysoškočlačky ale nešlo přehlédnout nymfu – prozradil jí malý nos, zářivé oči a špičaté rysy. Persefona ji odhalila, když jí dívka donesla kávu, v té chvíli ale necítila potřebu ji na to upozorňovat. Dělal jen to, co jí Demeter přikázala – špehovala. Po rozhovoru s Lexou ale Persefona nehodlala riskovat.

Dívka si odkašlala, do očí se Persefoně ale nepodívala. „Jestli vaše matka zjistí, že jsem lhala, zabije mě.“

„Koho se bojíš víc?“ Persefona se už před dávnou dobou naučila, že její nejmocnější zbraní jsou slova.

Dívčino zápěstí sevřela pevněji a pak ho pustila. Nymfa rychle uklidila a utekla. Persefona musela přiznat, že se ohledně té výhrůžky cítí špatně, ale nesnášela, když ji někdo pronásledoval a dohlížel na ni. Nymfy byly jako Demeteřiny drápy zaťaté do Persefoniny kůže.

Zrak se jí stočil ke skomírajícím narcisům a bříšky prstů pohladila povadlé okvětní plátky. Kdyby se jich dotkla Demeter, začaly by kypět životem, po jejím doteku se ale zkroutily a rozdrotily.

Persefona možná byla Demeteřinou dcerou a bohyní jara, vypěstovat ale nedokázala zhola nic.

KAPITOLA II – NIKDYNOC

Nikdynoc sídlila v štíhlé obsidiánové pyramidě bez oken, která převyšovala všechny okolní nasvícené budovy a z panoramatu města trčela jako bolavý palec. V Nových Athénách byla vidět odkudkoli. Podle Demeter tak vysokou věž Hádes postavil jen proto, aby smrtelníkům připomínala, jak prchavé jsou jejich životy.

Čím déle Persefona postávala ve stínu Hádova klubu, tím větší úzkost na ni padala. Lexa si šla pokecat s několika holkami ze školy, které stály na začátku fronty, a nechala ji, ať jim místo v řadě drží sama. Rozhodně se tu necítila ve svém živlu – obklopovali ji cizí lidé, chystala se vstoupit na teritorium jiného boha a na sobě měla odvážné šaty. Uvědomila si, že si co chvíli kříží ruce na hrudi a zase je spouští k bokům, protože se nemůže rozhodnout, jestli chce hluboký výstřih skrýt, nebo ukázat. Třpytivý růžový kousek, který si do klubu oblékla, jí půjčila Lexa, jež se pyšnila mnohem

menšími křivkami. Na tvář jí nanesla jemný make-up podtrhující přirozenou krásu a vlasy načesala tak, aby se jí v loknách vlnily kolem obličeje.

Kdyby ji teď uviděla matka, okamžitě by ji poslala zpátky do skleníku, neboli do skleněného žaláře, jak mu Persefona začala říkat.

Z té myšlenky se jí sevřel žaludek. Rozhlížela se kolem sebe a přemýšlela, jestli sem Demeter nenastrčila špehy. Postučila výhrůžka v Kafárně, aby servírka o jejích plánech s Lexou pomlčela? Od chvíle, kdy nejlepší kamarádce potvrdila, že si s ní večer vyrazí, ji napadaly ty nejdivočejší představy, jak ji asi Demeter potrestá, pokud ji chytí. Matka sice uměla být starostlivá, tresty však vynášela s tou nejvyšší pomstychtivostí. Dokazoval to celý jeden záhonek, který Demeter ve skleníku zasvětila trestancům – každá květina, jež na něm rostla, bývala nymfou, králem či tvorem, který v ní vzbudil hněv.

A právě kvůli tomuto hněvu se Persefona cítila tak paranoidní, že po příchodu do bytu zkontrolovala každé zrcadlo.

„U sta bohů!“ Lexe to v červené neskutečně slušelo, lačné pohledy ji sledovaly celou cestu, než stanula Persefoně po boku. „No není to tu krása?“

Persefona se skoro rozesmála. Ji velikášství bohů tolik neohromovalo – jestliže na odiv mohli stavět své bohatství, nesmrtelnost a moc, alespoň by k tomu měli připojit i pomoc lidstvu. Bohové se místo toho bavili tím, že smrtelníky štváli proti sobě navzájem, ničili svět a pak ho znovu budovali.

Persefona znovu vzhledla k věži a zamračila se. „Černá vážně není moje barva.“

„Až na vlastní oči uvidíš Háda, budeš zpívat jinou písničku,“ dobírala si ji Lexa.

Persefona svou spolubydlící probodla pohledem. „Říkalas, že tu nebude!“

Lexa Persefoně položila ruce na ramena a zadívala se jí do očí. „Persefono. Nechápej mě špatně, jsi sexy a tak, ale... jaká je asi šance, že bys upoutala Hádovu pozornost? Praská to tu ve švech.“

V tom měla pravdu – ale co když selže její přelud? Rohy by Hádovu pozornost přitáhly určitě. V žádném případě by si nenechal ujít příležitost na své půdě stanout tváří v tvář jinému bohu, zvláště takovému, se kterým se ještě nikdy nesetkal.

Persefoně se stáhl žaludek, začala si hrát s vlasy a uhlazovat si šaty. Netušila, že ji při tom Lexa pozoruje, dokud neprohlásila: „Můžeš být prostě upřímná a přiznat, že by ses s ním ráda seznámila, víš?“

Persefona se rozechvěle zasmála. „Já Háda potkat nechci.“

Proč jí dělalo takové problémy přiznat, že ji zajímá, jí nebylo jasné, nedokázala se ale přinutit nahlas přiznat, že by ho vlastně potkat chtěla.

Lexa jí věnovala vědoucí pohled, než ale něco stihla podotknout, ze začátku fronty k nim dolehly výkřiky. Persefona vykoukla z řady, aby zjistila, co se děje.

Nějaký muž se pokusil praštit velkého zlobra, který hlídal vchod do klubu – byl to nechvalně známý, krutý a surový tvor, kterého Hádes pověřil strážením své pevnosti. Ze stínů se vynořili další dva velcí zlobři oblečení v černé.

„Ne! Počkejte! Prosím! Já jenom chci – musím ji získat zpátky!“ kvílel muž, zatímco ho tvorové popadli a vlekli jej pryč.

Trvalo notnou chvíli, než k Persefoně přestal doléhat jeho hlas.

Lexa si vedle ní povzdechla. „Vždycky se jeden najde.“

Persefona po ní střílila nevěřicným pohledem.

Lexa pokrčila rameny. „No co? V *Delfské drbně* pořád pí-šou o smrtelnících, co se snažili vloupat do podsvětí a zachránit svoje blízké.“

Delfská drbna byl Lexin nejoblíbenější bulvární časopis. Její posedlosti bohy se jen tak něco nevyrovnalo – možná kromě módy.

„To ale nejde,“ namítla Persefona.

Každý věděl, že si Hádes hranice své říše přísně střeží – žádná duše do ní nemohla přijít ani z ní odejít bez jeho vědomí.

Persefona měla tušení, že to samé platí i pro jeho klub. Přešel jí z toho mráz po zádech.

„Lidi to i tak zkouší,“ konstatovala Lexa.

Když se s Lexou dostaly zlobrovi na dohled, Persefona se cítila zranitelně. Stačil jeden pohled na tvorovy korálkové oči a skoro to zabalila. Místo toho si založila ruce na hrudi a snažila se na znetvořenou tvář nestvůry nezírat příliš dlouho. Pokrývaly ji vředy a předkus odhaloval zuby ostré jako břitva. Tvor sice její přelud prohlédnout nemohl – matčina magie tu jeho svou silou předčila – jenže věděla, že její máti má v Nových Athénách mnoho špehů. Opatrnosti opravdu nebylo nazbyt.

Lexa zlobrovi nadiktovala své jméno. Ten se na chvíli odmlčel a pak něco zamumlal do mikrofonu připnutého na klopě saka. Za pár okamžiků natáhl ruku a otevřel jim dveře do Nikdynoci.

Persefonu překvapilo, jak potměšilý a tichý byl malý prostor, do kterého vešly. Tísnil se v něm dva zlobři, které viděly před chvílí odcházet.

Tvorové po Lexe a Persefoně blýskli očima a zeptali se: „Kabelky?“

Otevřely psaníčka, aby si ti dva mohli zkontrolovat, že v nich nemají zakázané předměty, mezi které se počítaly také telefony a fotoaparáty. V Nikdynoci se vymáhalo jediné pravidlo, a to zákaz fotografování. Hádes to samé vyžadoval na každé akci, které se zúčastnil.

„Jak by se Hádes vůbec mohl dozvědět, že si nějaký smrtelník ze zvědavosti pořídil fotku?“ zajímala se, když jí to pravidlo Lexa odpoledne objasnila.

„Nemám ponětí, jak se to dozví,“ přiznala Lexa. *„Jenom vím, že na to vždycky přijde a za ty následky to nestojí.“*

„Následky?“

„Rozbijou ti mobil, vyhodí tě z Nikdynoci a smlsnou si na tobě v bulváru.“

Persefona se ošila. Hádes to nebral na lehkou váhu, což nejspíš dávalo smysl, jelikož bylo dobře známo, jak moc je uzavřený. Nikdy ve spojitosti s jeho osobou neslyšela o žádné milence. Nemyslela si, že by snad Hádes složil slib cudnosti po vzoru Artemidy a Athény, i přes to se mu ale dařilo skrývat se před zraky veřejnosti.

To na něm docela obdivovala.

Jakmile je zlobři zkontrolovali, otevřeli jim další dveře. Lexa Persefonu popadla za ruku a vtáhla ji dovnitř. Narazil do ní závan studeného vzduchu, který voněl po alkoholu, potu a něčem připomínajícím hořké pomeranče.

Narcisy. Persefona tu vůni hned poznala.

Bohyně jara se ocitla na balkoně, ze kterého byl výhled na přízemí klubu. Všude se to hemžilo lidmi – tísnilo se kolem stolů, hráli karty a pili bok po boku u baru. Jejich siluety byly podsvícené červeným světlem. V několika přepychových útulných boxech, které byly v prostoru rozestavěny, se mačkali lidé. Persefoninu pozornost ale upoutal střed klubu. Zapuštěný taneční parket přetékal těly jako voda v lavoru. Lidé se na něm pod paprskem červeného světla o sebe třeli v uchvacujícím rytmu. Strop nad nimi byl lemovaný křišťálem a visely z něj lustry z tepaného železa.

„Tak pojd!“ Lexa ji dotáhla po schodech dolů do přízemí. Persefona se jí držela jako klíště, protože se bála, že se jí při proplétání davem ztratí.

Chvilku jí trvalo přijít na to, kam má její kamarádka namířeno, brzy ale dorazily k baru a vmáčkly se do prostoru, kam by se normálně vešel jen jeden člověk.

„Dva manhattany,“ objednala jim Lexa koktejl. Zrovna když šmátrala po svém psaníčku, prosmýkla se mezi nimi ruka a hodila na pult pár dolarů.

Pak zazněl i hlas: „Pití je na mě.“

Lexa s Persefonou se otočily a uviděly, že za nimi stojí muž. Čelist měl ostře řezanou jako diamant, na hlavě husté, kudrnaté vlasy stejně tmavé barvy jako jeho oči a pleť se mu leskla krásným hnědým odstínem. Patřil mezi jednoho z nejpohlednějších mužů, které Persefona kdy spatřila.

„Díky,“ vydechla Lexa.

„Nemáte za co,“ ujistil je a blýskl po nich hezkými bílými zuby, což byl po zlobrových ohavných tesácích vítaný pohled. „Poprvé v Nikdynoci?“

Lexa rychle odpověděla: „Ano. A vy?“

„Hm... Já jsem tu stálej zákazník,“ odvětil.

Persefona vrhla pohled na Lexu, která vyhrkla přesně to, nad čím sama přemýšlela. „Jak to?“

Muž se na ně vřele usmál. „Asi mám jenom štěstí.“ Napřáhl k nim ruku. „Adonis.“

Potrásl rukou Lexe a pak Persefoně, které se mu obě představily. „Nechtěly byste se posadit ke mně?“

„Jasně,“ řekly jednohlasně a zahihňaly se.

S koktejly v ruce se Persefona s Lexou vydaly za Adonisem do jednoho z boxů, které viděly z balkonu. V každém z nich byly naproti sobě dvě sametové sedačky ve tvaru půlměsíce se stolem uprostřed. Někdo tam už seděl – šest mužů a pět žen –, ale posunuli se, aby se tam vešly i obě kamarádky.

„Lidi, tohle je Lexa a Persefona.“ Adonis prstem postupně ukazoval na členy své party a představoval je, Persefona si ale zapamatovala jen ty, kteří k ní seděli nejbližší. Aro a Xerxes byli dvojčata, která se pyšnila identickými zrzavými vlasy, popraškem pih, pěknými modrými očima a vytáhlými hubenými těly. Sibyla byla krásná blondýnka s dlouhými nohama vyčuhujícíma z jednoduchých bílých šatů. Seděla mezi dvojčaty, a aby si mohla promluvit s Persefonou a Lexou, musela se naklonit přes Ara.

„Odkud jste?“ zajímala se.

„Z Iónie,“ prozradila Lexa.

„Já z Olympie,“ odpověděla Persefona.

Dívka vytřeštila oči. „Tys žila v Olympii? Vsadím se, že to tam byla nádhera!“

Persefona žila na hony daleko od centra města v matčině skleníku, takže toho z Olympie moc neviděla. Jednalo se však o jednu z nejoblíbenějších turistických destinací v Novém

Řecku, kde bohové pořádali zasedání Rady a vlastnili rozlehlé pozemky. Když ale božstva odjela pryč, mnoho sídel a přilehlých zahrad se otevřelo veřejnosti.

„To byla,“ přitakala Persefona, „ale Nové Athény jsou taky krásné. V Olympii jsem... neměla zrovna moc svobody.“

Sibyla jí věnovala soucitný úsměv. „Kvůli rodičům?“

Persefona přikývla.

„My všichni jsme z Nových Delf, sem jsme se přestěhovali před čtyřmi roky kvůli vysoké,“ máchl Aro rukou k Sibyle a bratrovi.

„Taky se nám tu líbí ta svoboda,“ zavtipkoval Xerxes.

„Co studujete?“ zeptala se Persefona.

„Architekturu,“ řekli kluci naráz. „Na Hestiině fakultě.“

„Já chodím na Božskou fakultu,“ dodala Sibyla.

„Sibyla je totiž věstkyně,“ ukázal na ni Aro palcem.

Dívka se začervenala a sklopila oči.

„Tak to budeš sloužit bohu!“ Lexe spadla brada.

Povolání věstce se mezi smrtelníky považovalo za jedno z nejjádanější, aby se jím však člověk mohl stát, musel se již narodit s určitým věšteckým nadáním. Věštcí pro bohy zastávali úlohu poslíčků. Ve starověku to znamenalo, že sloužili v chrámech, nyní se uplatňovali jako tiskoví mluvčí. Vy-
dávali prohlášení a organizovali tisková turné, zvláště když chtěl bůh veřejnosti sdělit nějakou věštbu.

„Už si ji vyhlídl Apollon,“ přisvědčil Xerxes.

Sibyla zakoulela očima. „Není to zas taková sláva, jak to možná zní. Moje rodina z toho nadšená není.“

Sibyla ani nemusela vysvětlovat proč, aby to Persefona uhodla. Její rodiče patřili mezi ty, jež pobožní a věřící nazývali neznabohy.

Neznabozi byli skupinou smrtelníků, která bohy po příchodu na zem odmítla. Měli pocit, že je již před časem opustili, a tudíž zrovna nedychtili po tom je poslouchat. Vzbouřili se, a tak se zrodily dvě strany konfliktu. Dokonce i bohové, kteří neznabohy podporovali, neváhali využít smrtelníky jako své loutky a vláčet je z jednoho bojiště na druhé. Po celý jeden rok na Zemi panovala zkáza, chaos a válčení. Když válka skončila, bohové všem přislíbili nový život, který předčí i Élysion (což se Hádovi podle všeho zrovna nezamlouvalo). Svůj slib splnili – spojili kontinenty dohromady a vybudovali nový, který nazvali Nové Řecko. V něm poté vytyčili jednotlivé kraje s velkolepými blyštivými městy.

„No, moji rodiče by z toho byli u vytržení,“ prohlásila Lexa.

Persefona se Sibyle podívala do očí. „Mrzí mě, že z tebe neměli radost.“

Pokrčila rameny. „Co jsem tady, dost se to zlepšilo.“

Persefona měla takový pocit, že co se týče rodičů, toho má se Sibylou hodně společného.

Po několika panácích se rozhovor stočil k zábavným příhodám, které trojice přátel zažila, a Persefonu začalo rozptylovat její okolí. Všimla si malých detailů jako řetězů maličkých světylek, která v temnotě nad ní připomínala hvězdy, a narcisů, v každém boxu jeden. Zaujalo ji také zábradlí z tepaného železa na balkoně v druhém patře, kde se tyčila osamělá postava.

Právě tam její pohled spočinul a spojil se s párem temných očí.

Opravdu si před chvílí myslela, že ještě neviděla pohlednějšího muže než Adonise?

Tak to se spletla.

Ten na ni totiž zíral nyní.

Barvu jeho očí nedokázala rozeznat, pod kůží jí ale zažehly oheň. Jako by to věděl, jelikož se jeho plné rty zvlhnily do krutého úsměvu a přitáhly tak pozornost k silné čelisti porostlé tmavým strništěm. Byl velký, musel mít kolem dvou metrů, a od inkoustově černých vlasů až po černý oblek byl zahalený do temnoty.

Vyschlo jí v krku a najednou byla celá nesvá. Zavrtěla se a překřížila nohy, toho ale okamžitě zalitovala, protože k nim padl mužův zrak a na chvíli na nich spočinul, než přešel po její postavě a zastavil se na křivkách. V podbřišku se jí rozlil žár a připomenul jí, jak prázdně se cítí a jak zoufale potřebuje naplnit.

Kdo je ten muž a jak je možné, že v ní podobné pocity vyvolal někdo naprosto cizí? Spojení, které mezi nimi vytvořilo tak dusivou energii, potřebovala co nejdříve přerušit.

Stačily k tomu drobné ruce, které muže zezadu objaly kolem pasu. Nečekala, až spatří obličej té ženy, otočila se k Lexe a odkašlala si.

Rozhovor se přesunul k Pentatlonu – každoroční atletické soutěži zahrnující pět různých sportovních disciplín včetně skoku do dálky, hodů oštěpem, hodů diskem, zápasu a řady běžeckých závodů na krátké vzdálenosti. V nesmírně soutěživých městech Nového Řecka se těšil obrovské popularitě, a i když Persefona nebyla zrovna fanynkou sportu, atmosféru Pentatlonu zbožňovala a ráda během turnaje fandila Novým Athénám. Snažila se soustředit na to, o čem si povídají, cítila se ale jako na trní a mysl jí utíkala k jiným věcem –

třeba k tomu, jaké by to asi bylo, kdyby se jí muž na balkoně zmocnil. Určitě by dokázal naplnit její prázdnotu, nasytit oheň, který ji spaloval a zbavit ji jejího utrpení.

Až na to, že byl očividně zadaný – a jestli ne zadaný, tak alespoň zaneprázdněný jinou ženou.

Snažila se ovládnout pokušení podívat se přes rameno, zda ještě stojí na balkoně, zvědavost ji ale nakonec přemohla. Když však k balkonu vzhledla, byl prázdný. Zklamaně se zamračila a s nataženým krkem po něm pátrala v davu.

„Hledáš Háda?“ dělal si z ní Adonis legraci a Persefona se na něj rychle podívala.

„Ehm, to ne...“

„Slyšela jsem, že tu dneska večer je,“ vložila se do toho Lexa.

Adonis se zasmál. „Jo, většinou bývá nahoře.“

„Co je nahoře?“ zeptala se Persefona.

„Salonek. Je to tam tišší. Intimnější. Nejspíš dává přednost klidu, když vyjednává podmínky.“

„Podmínky?“ zopakovala po něm Persefona.

„No jasně, však víš, podmínky svých smluv. Smrtelníci sem chodí zahrát si s ním o různé věci – o peníze, lásku a tak dál. Debilní na tom je, že když smrtelník prohraje, je to Hádes, kdo určí, co je v sázce. Většinou po nich chce, aby splnili něco neproveditelného.“

„Co tím myslíš?“

„Prý dokáže vidět neřesti druhých či co. Takže po alkoholikovi chce, aby zůstal střízlivý, a po závislákovi na sexu, aby žil v celibátu. Když ty podmínky splní, zůstanou naživu. Pokud ale selžou, dostane jejich duši. Jako by vyloženě chtěl, aby prohráli.“

Persefoně bylo mírně nevolno. Netušila, jak Hádovy hazardní hry přesně probíhají, dozvěděla se totiž maximálně to, že po smrtelnících žádá jejich duši, tohle ale znělo mnohem hůř. Vždyť s nimi... manipuloval.

Jak se Hádés dozvěděl, jaké slabiny smrtelníci mají? Zeptal se Moir, nebo tou mocí vládl sám?

„Může někdo tam nahoru?“ vyzvídala Persefona.

„Když dostaneš heslo,“ odpověděl Adonis.

„A jak se k tomu heslu dostaneš?“ zajímala se Lexa.

Adonis pokrčil rameny. „Čert ví. Já sem nechodím, abych uzavíral sázky s bohem mrtvých.“

Persefona sice nijak netoužila uzavřít dohodu s Hádem, stejně jí ale vrtalo hlavou, jak lidé k tomu heslu přijdou. Jak Hádés přijímá sázky? Předloží mu snad smrtelníci, co po něm požadují, a on potom vyhodnotí, zda je považuje za hodné svého času?

Lexa se postavila a popadla Persefonu za volnou ruku. „Persefono, odskočme si.“

Přes přelidněný parket ji dotáhla na záchody. Zatímco čekaly na konci dlouhé fronty, Lexa se s úsměvem od ucha k uchu naklonila k Persefoně.

„Vidělas už někdy atraktivnějšího chlapa?“ celá se rozplývala.

Persefona svráстила obočí. „Adonise?“

„No jasně že Adonise! Koho jiného?“

Persefona by Lexu ráda informovala, že zatímco očima svlékala Adonise, její pozornosti unikl muž, který by si to označení opravdu zasloužil. Místo toho ale poznamenala: „Ty ses nám nějak zakoukala.“

„Jsem zamilovaná.“

Persefona obrátila oči v sloup. „Jak bys mohla být zamilovaná, vždyť jsi ho zrovna poznala!“

„No fajn, tak zamilovaná ne. Ale kdyby mě požádal, ať mu porodím pár dětí, souhlasila bych.“

„Jsi praštěná.“

„Jenom upřímná,“ zakřenila se. Pak Persefoně věnovala vážný pohled a řekla: „Na tom být zranitelná není nic špatného, víš?“

„Co tím myslíš?“ Persefonina otázka vyzněla úsečněji, než zamýšlela.

Lexa pokrčila rameny. „To je fuk.“

Persefona ji chtěla požádat, aby tu myšlenku rozvedla, než k tomu ale dostala příležitost, uvolnila se kabinka a Lexa do ní vešla. Persefona si při čekání třídila myšlenky a snažila se přijít na to, o čem to Lexa asi mluvila, pak se však uvolnila kabinka i pro ni.

Když se Persefona vynořila ze záchodů, dívala se po Lexe, jelikož předpokládala, že na ni bude čekat, v davu ji ale nerozeznala. Vzhlédla k balkonu, kde Hádés údajně uzavíral dohody – že by tam její kamarádka zabloudila?

Pak se její pohled střetl s párem očí v barvě mořské zeleně. O sloup na vrcholu schodiště se opírala žena. Persefoně připadala povědomá, ale nevěděla, kam ji přesně zařadit. Zlaté vlasy připomínající hedvábí jí zářily stejně jako Héliovo slunce, kůži měla zbarvenou do smetanova a na sobě moderní verzi tradičního oděvu peplos, který jí ladil s očima.

„Někoho hledáte?“ zeptala se.

„Kamarádku,“ odpověděla Persefona. „Má červené šaty.“

„Šla nahoru.“ Žena pokývla bradou směrem ke schodům a Persefona sledovala, kam se dívá. „Byla jste tam?“

„Ach, ne, nebyla,“ přiznala Persefona.

„Mohla bych vám dát heslo.“

„Jak jste k němu přišla?“

Žena pokrčila rameny. „Tak a zase onak,“ odmlčela se.
„Co tedy?“

Persefona nemohla popřít, že byla zvědavá. Tohle bylo to vzrušení, které hledala – dobrodružství, po němž dychtila.
„Prozradte mi ho.“

Žena se uchichtla a v očích jí to zajiskřilo takovým způsobem, že to Persefonu znepokojilo. „Patos.“

Tragédie. Persefoně to připadalo strašně zlověstné.

„D-díky,“ zajíkla se a vyrazila po točitém schodišti do druhého patra. Když schody vyšla, nenašla nic než tmavé dveře vyzdobené zlatem a Gorgonu, která je strážila.

Bylo to stvoření s ošklivě zjizveným obličejem. Jizvy šlo rozeznat i přes bílou pásku, kterou měla zavázané oči. Stejně jako ostatní jejího druhu mívala kdysi na hlavě místo vlasů hady. Nyní byla zahalená do bílého pláště s kapucí, skrývajícím celé tělo.

Když Persefona přišla blíž, všimla si, že se na povrchu stěn odráží její obraz, a viděla, jak se jí červenají tváře a září oči. Od chvíle, kdy sem přišla, její přelud zeslábl. Doufala, že kdyby si toho někdo všiml, mohla by to svést na nadšení a alkohol. Nebyla si jistá, proč se cítí tak nervózně – možná to bylo tím, že nevěděla, co ji za dveřmi čeká.

Gorgona zvedla hlavu, ale nepromluvila. Na chvíli panovalo ticho, poté se stvoření nadechlo a zmrzlo v pohybu.

„Božstvo,“ zavrňela Gorgona.

„Prosím?“ nechápala Persefona.

„Jste bohyně.“

„To se pleteš.“

Gorgona se zasmála. „Možná nemám oči, ale poznám boha, když ho ucítím. S jakou nadějí vstupujete dovnitř?“

„Na to, že mluvíš s bohyní, jsi pěkně drzá,“ vyprskla Persefona.

Gorgona se ušklíbla. „Bohyní jste jen tehdy, když se vám to hodí?“

„Patos!“ vyštěkla Persefona.

Gorgona se nepřestávala usmívat, dveře jí ale otevřela a další otázky si nechala pro sebe. „Ať se vám tu líbí, lady.“

Persefona po stvůře vrhla poslední zlostný pohled a vešla do menší zakouřené místnosti. Oproti přízemí klubu to tu bylo intimnější a tišší. Nad hlavou jí visel jediný velký lustr, který ozařoval stoly a obličejy, ale téměř nic navíc. Sešlo se zde několik skupinek lidí hrajících karty, nikdo si jí ale zdánlivě nevšímal.

Když se za ní zaklaply dveře, chtěla místnost projít a najít Lexu, návštěvníci a jejich hry ji ale rozptýlily. Pozorovala ladné ruce, jak rozdávají karty, a poslouchala, jak se hráči u stolů navzájem popichují. Potom přešla k oválnému stolu, od kterého se zrovna zvedali lidé. Nebyla si jistá, co ji k němu táhlo, ale rozhodla se k němu posadit.

Krupiér na ni pokývl. „Madam.“

„Zahrajete si?“ zeptal se hlas někde za ní. Byl jako hluboké zadunění, které ucítila až v hrudi.

Otočila se a její pohled se setkal s párem očí, ve kterých se zrcadlilo nekonečno. V jejím stínu stál ten muž z balkonu. Krev se jí až nesnesitelně rozehřála, takže celá zrudla. Stiskla nohy k sobě a ruce sevřela v pěst, aby se pod jeho pohledem neošila.

Zblízka si mohla doplnit některé mezery, které při hodnocení mužova vzhledu měla. Byl krásný takovým temným způsobem, jenž byl příslibem zlomeného srdce. Oči barvy obsidiánu měl orámované hustými řasami a vlasy si na temeni svázal do uzlu.

V jeho výšce se nespletla – aby se mu mohla podívat do očí, musela zaklonit hlavu.

Persefonu začalo bolet na prsou, díky čemuž si uvědomila, že od té chvíle, kdy se k ní muž přiblížil, zadržuje dech. Pomalu se nadechla, kromě vzduchu však do sebe nasála i jeho vůni – rozpoznala v ní kouř, koření a zimní vzduch. Naplnila každé prázdné místočko, které v ní bylo.

Zatímco na něj zírala, napil se ze své skleničky a olízl si rty. Byl ztělesněný hřích. Poznala to podle toho, jak na něj její tělo reagovalo – a nechtěla, aby to věděl. Proto se na něj usmála a prohlásila: „Jsem ochotná si zahrát, pokud jste ochotný mě to naučit.“

Zacukaly mu rty a povytáhl jedno tmavé obočí. Znovu se napil, přistoupil ke stolu a posadil se vedle ní. „Chce to odvalu posadit se ke stolu, aniž byste znala hru, která se u něj hraje.“

Podívala se mu do očí. „Jak jinak bych se ji naučila?“

„Hmm.“ Zdálo se, že její odpověď zvažuje, a Persefona se rozhodla, že jeho hlas zbožňuje. „Chytré.“

Muž na ni zíral, jako by si ji chtěl zařadit, a Persefona se zachvěla.

„Nikdy jsem vás tu neviděl.“

„No, nikdy jsem tu ještě nebyla,“ namítna a zarazila se. „Vy sem musíte chodit často.“

Znovu mu zacukaly rty. „To ano.“

„Proč?“ napadlo ji. Překvapením pro ni ale bylo, že to vyslovila nahlas – a překvapilo to i muže. Zvedl obočí. Pokusila se to zahladit. „Teda – na to mi odpovídat nemusíte.“

„Já ale odpovím. Pokud mi na jednu otázku odpovíte i vy.“

Chvilí na něj upřeně zírala a pak přikývla. „Fajn.“

„Chodím sem, protože je to... zábava,“ pronesl, ale neznělo to, jako by věděl, co vůbec zábava je. „A teď vy. Proč tu dnes večer jste?“

„Kamarádka Lexa byla na seznamu,“ odpověděla.

„Ne. To je odpověď na jinou otázku. Proč tady dnes večer jste?“

Chvilí nad tou otázkou přemítala a pak řekla: „Předtím se to zdálo jako dobrý způsob, jak se vzbouřit.“

„A nyní si tím už nejste jistá?“

„Ach, tím, že jsem se vzbouřila, si jistá jsem.“ Persefona prsty přešla po desce stolu. „Jen nevím, jak se ohledně toho budu cítit zítra.“

„Proti komu se bouříte?“

Blýskla po něm pohledem a usmála. „Říkal jste, že položíte jednu otázku.“

Úsměv jí vrchovatou měrou oplatil, až se jí z toho v hrudi ještě silněji rozbušilo srdce. „To je pravda.“

Když zírala do jeho nekonečných očí, cítila, že ji má prohlédnutou – ne že by snad viděl skrze její přelud či kůži a kosti. Spatřil její podstatu, z čehož jí přejel mráz po zádech.

„Je vám zima?“ zajímal se.

„Cože?“

„Od chvíle, co jste se posadila, se chvějete.“

Cítila, že rudne jako pivoňka. „Kdo je ta žena, která s váma byla předtím?“

Tvář se mu zahalila do zmatku, poté se ale rozjasnila. „Ach, Mintha. Vždy strká ruce tam, kam nepatří.“

Persefona zbledla. Vyznívalo to, jako by byla jeho milenkou, a pokud tak tomu opravdu bylo, neměla zájem. „Já... myslím, že bych měla jít.“

Položil jí dlaň na ruce, aby ji zastavil. Jeho dotek byl elektrizující a skrz naskrz ji prohrál. Rychle se odtáhla.

„Ne.“ Znělo to skoro jako rozkaz a Persefona ho probodla zlostným pohledem.

„Prosím?“

„Chtěl jsem tím říct, že jsem vás ještě nenaučil hrát.“ Hlas se mu prohloubil do okouzujícího burácení. „Dovolte mi to.“

Dívat se mu do očí byla chyba, protože mu při tom nebyla schopná říct ne. Polkla a přinutila se uvolnit. „Tak mě to naučte.“

Jeho pohled ji spaloval, pak ale oči odvrátil ke kartám. Promíchal je a začal vysvětlovat: „Tohle je poker.“

Její pozornosti neuniklo, jak má elegantní ruce a dlouhé prsty. Hraje na klavír?

„Budeme hrát s pěti kartami a začneme sázkou.“

Persefona shlédla do klína, psaníčko si s sebou nevezala, muž ale rychle dodal: „Tak tedy vsadíme odpověď na otázku. Pokud prohrajete, zodpovíte jakoukoli otázku, kterou vám položím, a pokud vyhrajete, zodpovím já tu vaši.“

Persefona se zakabonila. Věděla, na co se chce zeptat, odpovídat na otázky ale bylo mnohonásobně lepší než prohrát peníze a duši, proto souhlasila. „Platí.“

Jeho smyslné rty se prohnuly do úsměvu, což prohloubilo vrásky na jeho obličej, díky kterým vypadal ještě přitažlivěji. Kdo by to mohl být? Nejspíš by se mohla zeptat, jak se jmenuje, neměla však zájem hledat si v Nikdynoci přátele.

Zatímco muž oběma rozdával pět karet, vysvětlil jí, že v pokeru existuje deset výherních kombinací – nejnižší je vysoká karta a nejvyšší královská postupka. Cílem je mít vyšší kombinaci než protihráč. Objasnil jí i další věci, jako je zdržení se sázky, zahození karet a blafování.

„Blafování?“ zopakovala Persefona.

„Poker je někdy hrou klamu... zvlášť když prohráváte.“

Persefona se podívala do karet a snažila se vzpomenout, co jí říkal o jednotlivých výherních kombinacích. Karty položila lícem nahoru a muž udělal to samé.

„Máte pár dam,“ poznamenal. „A já mám full house.“

„Takže... jste vyhrál,“ ověřovala si.

„Ano,“ odpověděl a ihned si nárokoval výhru. „Proti komu se bouříte?“

Kysele se usmála. „Proti své matce.“

Povytáhl obočí. „Proč?“

„Abyste na to dostal odpověď, budete muset vyhrát další kolo.“

Rozdal karty a znovu vyhrál. Tentokrát jí žádnou otázku nepoložil, jen se na ni s očekáváním díval.

Povzddechla si. „Protože... mě rozzlobila.“

Zíral na ni a čekal, ona se ale jen pousmála. „Nikdy jste neřekl, že ta odpověď musí zabíhat do detailů.“

Zazubil se úplně stejně jako ona. „Ujišťuji vás, že si to do budoucna budu pamatovat.“

„Do budoucna?“

„No, doufám, že dnes poker nehrajeme naposledy.“

V břiše se jí zatřepotali motýlci. Měla by mu prozradit, že tohle je poprvé a naposledy, kdy do Nikdynoci zavítala.

Až na to, že se nedokázala přinutit říct ta slova nahlas.

Znovu rozdál karty a vyhrál. Persefonu přestávalo bavit prohrávat a odpovídat na mužovy otázky. Proč se o ni vlastně tolik zajímal? Kde byla žena, s kterou ho předtím viděla?

„Proč se na matku zlobíte?“

Chvíli nad tou otázkou přemítala. „Chce, abych byla něčím, čím být nemůžu.“ Persefona sklopila oči ke kartám. „Nerozumím tomu, proč tohle lidi dělají.“

Naklonil hlavu na stranu. „Hra vás nebaví?“

„Baví... Ale... nerozumím tomu, proč lidé hrají s *Hádem*. Proč mu chtějí zaprodat duši?“

„Se hrou nesouhlasí, protože chtějí zaprodat duši,“ oponoval. „Ale proto, že věří, že mohou vyhrát.“

„A je to tak? Vyhrávají?“

„Občas.“

„Myslíte, že ho to rozčiluje?“ Ta otázka měla zůstat pouhou myšlenkou v její hlavě, slova jí ale proklouzla mezi rty.

Usmál se a ona to cítila kdesi hluboko v nitru. „Moje milá, já vyhraju tak jako tak.“

Vytřeštila oči a srdce jí vynechalo úder. Rychle se postavila a z úst jí jako kletba splynulo jeho jméno.

„*Hádes*.“

Zdálo se, že zvuk jeho jména na Persefonině jazyku měl na něj vliv, nedokázala ale určit, zda dobrý, nebo špatný – oči mu potemněly a vrásky smíchu se rozplynuly do tvrdé, nečitelné masky.

„Musím jít.“

Otočila se na podpatku a prchla z místnosti.

Tentokrát ho nenechala, aby ji zastavil, pospíšila si po točitém schodišti a vrhla se do masy těl na tanečním parketu. Celou tu dobu intenzivně vnímala místečko na zápěstí, kde se Hádes dotkl její kůže. Přeháněla by, kdyby řekla, že pálí?

Chvilí jí trvalo najít východ, a když se jí to podařilo, protáhla se dveřmi ven. Tam se několikrát zhluboka nadechla, než si přivolala taxík. Vlezla dovnitř, rychle napsala esemesku Lexe, aby věděla, že odjíždí. I když se cítila špatně, nezdálo se jí fér nutit Lexu odejít předčasně jenom kvůli tomu, že už v té věži nedokáže vydržet ani minutu.

Plnou parou na ni dopadlo, co vlastně provedla.

Dovolila Hádovi, bohu podsvětí, aby ji učil, dotýkal se jí, hrál s ní a zpovídal ji.

A vyhrál.

To však na tom nebylo to nejhorší.

Ne, nejhorší na tom bylo, že jedna její část – část, o jejíž existenci do dnešního večera nevěděla –, se toužila rozběhnout zpátky dovnitř, najít ho a dožadovat se, aby jí dal lekci z anatomie svého těla.

KAPITOLA III – NOVOATHÉNSKÝ DENÍK

Ráno přišlo brzy.

Persefona se podívala do zrcadla, aby zkontrolovala, že je přelud na svém místě. Jelikož to byla vypůjčená magie, byla poměrně slabá, stačila ale na to, aby si zakryla rohy a změnila barvu očí z lahově zelené na mechovou.

Zvedla ruku a přidala na oči ještě špetku přeludu. Přeměnit je bylo nejtěžší a utlumit jejich jasný, nepřirozený jas vyžadovalo nejvíc magie. V pülce pohybu se zarazila, protože si na zápěstí všimla něčeho nového. Něčeho tmavého.

Podívala se více zblízka. Na kůži měla řadu černých teček různých rozměrů. Vypadalo to, jako by jí ruku pokrývalo jednoduché, elegantní tetování.

A nemělo tam co dělat.

Persefona pustila vodu a drhla si pokožku, dokud nebyla rudá a rozedřená, inkoust se ale ani nepohnul, ani nerozmažal. Popravdě se zdálo, že ztmavl.

Najednou si vybavila, jak ji včera v Nikdynoci Hádes chytil za ruku, aby jí zabránil v odchodu. Teplo z jeho kůže sálalo do její, jakmile ale z klubu později uprchla, z tepla se stal žár, který se ještě zhoršil, když šla spát.

Několikrát rozsvítila, aby zápěstí zkontrolovala, nic ale nenašla.

Až do dnešního rána.

Persefona se zahleděla do zrcadla a přelud se jí z rozčilení zčěřil. Proč jenom poslechla jeho žádost, aby zůstala? Proč jí nedošlo, že vyzvala samotného boha mrtvých, aby ji naučil hrát karty?

Věděla proč. Příliš ji rozptýlila jeho krása. Proč ji nikdo nevaroval, že Hádes je tak okouzlující mizera? Že jeho úsměv bere dech a pohled zastavuje srdce?

Co přesně měla na zápěstí a co to znamenalo?

Jednu věc ale věděla jistě. Hádes jí to hezky vysvětlí.

Dnes.

Než se však mohla vrátit do obsidiánové věže, musela jít na stáž. Pohled jí utkvěl na pěkné ozdobené krabičce, kterou jí dala matka. Ležela na rohu toaletního stolku a ukrývala šperky, když ale Persefoně bylo dvanáct, obsahovala pět zlatých semínek. Demeter je vyčarovala pomocí své magie a tvrdila jí, že pro ni, bohyni jara, vykvetou do růží barvy tekutého zlata.

Persefona je zasadila a pečovala o ně, jak nejlépe dokázala, nevykvetly však do květů, které očekávala, nýbrž vyrostly seschlé a zčernalé.

Nikdy nezapomene na výraz v matčině tváři, když ji našla, jak na zvadlé růže zírá: byla otřesená, zklamaná a nemohla uvěřit, že květiny její dcery vypadají, jako by vzešly přímo z podsvětí.